

Sygn. akt V KK 209/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Tomczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Patrycja Kotlarska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **K. K.**

uniewinnionej od popełnienia czynu z art. 244 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2022 r.,

kasacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił K. K. od popełnienia czynu z art. 244 k.k., polegającego na tym, że w

dniu 17 grudnia 2020 r. na drodze publicznej ul. O. w miejscowości L., gm. P. prowadziła samochód marki V. nr rej. [...] nie stosując się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...].

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wyrokiem z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt V Ka [...], zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w P.. Zaskarżył go w całości na niekorzyść oskarżonej i zarzucił rażące oraz mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu alternatywnego zarzutu apelacji, zawartego w jej uzasadnieniu, a dotyczącego naruszenia art. 400 § 1 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i nierozpoznanie sprawy w trybie postępowania w sprawach o wykroczenia, pomimo że, wobec tożsamości zdarzenia historycznego poddanego osądowi, oskarżona powinna zostać ukarana za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,

- art. 7 k.p.k. i art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i błędną wykładnię instytucji prawnych tożsamości czynu i granic oskarżenia z pominięciem istotnych okoliczności oraz zasad prawidłowego rozumowania.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów postępowania karnego.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy nie dopełnił swoich obowiązków kontrolnych określonych art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., gdyż nie rozważył zawartego w uzasadnieniu apelacji alternatywnego zarzutu naruszenia art. 400 § 1 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i nierozpoznanie sprawy w trybie postępowania w sprawach o wykroczenia. Pominięcie tego zarzutu

apelacji, pomimo że zdaniem apelującego prokuratora zachodziła tożsamość zdarzenia historycznego poddanego osądowi i w rezultacie zaniechanie rozważań co do możliwości ukarania oskarżonej za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., jest równoznaczne w rażącym naruszeniu przepisów powołanych w podstawie prawnej pierwszego zarzutu kasacji, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Skarżący przekonująco bowiem wykazał, że w zaistniałym w sprawie układzie procesowym ustalone zachowanie oskarżonej (prowadzenie pojazdu mechanicznego po zakończeniu okresu na jaki opiewała decyzja administracyjna o cofnięciu uprawnień do kierowania, lecz przed odzyskaniem tych uprawnień) powinno być oceniane na gruncie art. 94 § 1 k.w. W orzecznictwie ugruntowane jest zapatrywanie, że po upływie okresu obowiązywania decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień do kierowania, decyzja taka nie stanowi przeszkody do odzyskania lub uzyskania uprawnień do kierowania pojazdami. Prowadzenie pojazdu mechanicznego po zakończeniu tego okresu, jednak przed odzyskaniem uprawnień, co prawda nie może być uznane za niestosowanie się do decyzji o cofnięciu uprawnień, tj. za przestępstwo z art. 180a k.k., lecz jest prowadzeniem pojazdu bez wymaganych uprawnień, o którym mowa w art. 94 § 1 k. w. (por. powołany w kasacji wyrok SN z dnia 12 maja 2021 r., V KK 161/21; zob. także wyroki SN: z dnia 14 kwietnia 2021 r., V KK 107/21, z dnia 17 stycznia 2019 r., IV KK 60/18).

Zasadny jest również drugi z podniesionych w kasacji zarzutów. Ma bowiem rację skarżący, że skoro przedmiotem zarzutu aktu oskarżenia było zdarzenie faktyczne polegające na poruszaniu się oskarżonej w określonym miejscu i czasie pojazdem mechanicznym po drodze publicznej oraz wbrew przepisom prawa, a pomiędzy zachowaniem opisanym w art. 244 k.k. i art. 180a k.k. oraz art. 94 § 1 k. w. zachodzi tożsamość w znaczeniu prawnokarnym (bo także to wykroczenie stanowi czyn przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji), to zachodziła konieczność rozważenia czy czyn oskarżonej nie wyczerpywał znamion wykroczenia art. 94 § 1 k.w.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że w postępowaniu odwoławczym doszło do rażącego naruszenia powołanych w zarzutach kasacji przepisów prawa procesowego, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Dlatego Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W postępowaniu ponownym Sąd ten przeprowadzi postępowanie odwoławczego z zachowaniem obowiązujących w tym względzie przepisów. Rozważy więc wszystkie zarzuty apelacji i oceni zachowanie oskarżonej również przez pryzmat art. 94 § 1 k.w.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[as]